ប្រជាជនម្ពុជាបានទទួលរងគ្រោះដោយសង្គ្រាមស៊ីវិល និងការប្រល័យពូជសាសន៍ពោលគឺរបបខ្មែរក្រហមអស់រយៈពេលជិត៣០ឆ្នាំ។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញដោយសារសង្គ្រាមស៊ីវិលគឺមានសភាពធ្ងន់ធ្ងរណាស់ ប៉ុន្តែការបំផ្លិចបំផ្លាញក្នុងសម័យប្រល័យពូជសាសន៍ គឺត្រូវខូចខាតដល់ឬសគល់លើគ្រប់វិស័យទាំងអស់ ។ ធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះទៅទៀតនោះគឺ ក្នុងសម័យកាលនោះបញ្ញវន្តស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវកាប់សំលាប់។ ដូច្នេះ បានសេចក្តីថា កម្ពុជាត្រូវធ្វើការស្តារប្រទេសខ្លួនឡើងវិញ លើគ្រប់វិស័យទាំងអស់ចាប់តាំងពីចំនុចសូន្យទៅ។ ក្រោយពីប្រទេសកម្ពុជាបានទទួលនូវសន្តិភាពហើយ ដើម្បីនិងកសាងហិត្ថារចនាសម្ពន្ធ័សេដ្ឋកិច្ចនិងសង្គមឡើងវិញ រដ្ឋាភិបាលគឺត្រូវការជាចាំបាច់នូវជំនួយដ៏ច្រើនសន្ធឹកកន្ទាប់ ពីសហគមអន្តរជាតិ។ ក្នុងចំណោមនោះប្រទេសជប៉ុនគឺជាប្រទេសដែលបានផ្តល់ជំនួយច្រើនជាងគេ។ រូបខ្ញុំក៏ដូចជា ប្រជាជនកម្ពុជាដទៃទៀតដែរ សូមសំដែងនូវការដឹងគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះការផ្តល់ជំនួយនេះ។

ទោះបីជារហូតមកទល់និងពេលនេះកម្ពុជាបានទទួលជំនួយដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ពីសហគមន៍ជាតិក៏ដោយ ប៉ុន្តែនៅមិនទាន់មានកំលាំងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រទេសខ្លួននៅឡើយទេ។ ពិតប្រាកដណាស់យើងមិនត្រូវបន្តរនូវសភាពបែបនេះជារៀងរហូតនោះទេ។ ព្រមជាមួយការទទួលបាននូវជំនួយនេះ ប្រទេសកម្ពុជាត្រូវតែខិតខំប្រឹងប្រែងដោយខ្លួនឯងជាបណ្តើរក្នុងការកាត់បន្ថយការពឹងផ្អែកលើជំនួយនេះ។ ដើម្បីឱ្យប្រទេសកម្ពុជាអាចក្លាយទៅជាប្រទេសល្អប្រសើរមួយ ខ្ញុំយល់ថាយើងត្រូវតែកាត់បន្ថយឱ្យ បានជាអតិបរិមានូវការពឹងផ្អែកទៅលើជំនួយ។ ដើម្បីសំរេចនូវប្រការនេះបាន ខ្ញុំយល់ថារដ្ឋាភិបាលគួរតែអនុវត្តន៍នូវគោលការណ៍ជាអាទិភាពមួយចំនួនដូចតទៅ ដូចជាការធានាឱ្យបាននូវស្ថេរភាពនយោបាយសេដ្ឋកិច្ច និង សង្គម ការអភិវឌ្ឍន៍អភិបាលកិច្ចល្អ ការកាត់បន្ថយអំពើពុករលួយការពង្រឹងនូវការ អនុវត្តន៍ច្បាប់និង ការគោរពច្បាប់ ការបង្កើតនូវការផ្តល់ការលើកទឹកចិត្តដល់វិនិយោគទុនឯកជន និង ការកសាងនូវសមត្ថភាពនៃស្ថាប័នរបស់ខ្លួនគ្រប់កំរិតទាំងអស់ជាដើម ដែលរដ្ឋាភិបាលត្រូវតែធ្វើឱ្យបាន។

នេះគ្រាន់តែជាអទិភាពខ្លះៗក្នុងចំណោមអាទិភាពដ៏ទៃទៀតក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រទេសកម្ពុជាដើម្បីកាត់បន្ថយនូវការពឹងផ្អែកលើជំនួយ។ ជាការពិតណាស់ ដើម្បីសំរេចបាននូវគោលដៅនេះគឺ ទាមទារនូវការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់រដ្ឋាភិបាលនិង ការចូលរួមរបស់ប្រជាជនគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ទាំងអស់។